

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CXXIX. Instructio super dubiis ad Ritus Ecclesiæ, & Nationis Cophtorum
pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum confirmationis,
ejusque Ministro: De recipiendis ad Communionem Pastoribus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

§. 2. Nos quidem sapientissimum consilium, Sacerdotalis vigilantia & charitatis tuae dignissimum, collaudantes, ac precibus optatissime tuis annuentes, Tibi per praesentes committimus, & mandamus, ut omnibus utriusque sexus Fidelibus in tua Diocesi existentibus, exceptis omnibus Diebus Dominicis, Natalis Domini, Sancti Stephani, Sancti Joannis, Circumcisionis, Epiphaniae, Resurrectionis & sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes & sequentis diei, Corporis Christi, Sancti Joannis Baptistae, SS. Apostolorum Petri & Pauli, & Commemorationis Omnium Sanctorum; praeterea quinque dicatis B. M. V. Immaculae Fests diebus, scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni aut Titularis cujuslibet Loci, pro hominibus ejusdem Loci dumtaxat, in quibus integra maneat praeccepti obligatio; in reliquis diebus Fests, sive per hanc S. Sedem praecceptis, sive per Synodales istius Diocesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam Auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, praecceptis, audita Missa, labori manuum suarum incumbere, servilibusque operibus sine ullo prorsus conscientiae scrupulo vacare possint, Auctoritate Nostra Apostolica concedas, indulgeas, & permittas.

§. 3. Ex hac autem proluxa planèque Paterna voluntate, qua votis tuis, quantum cum Domino possumus, obsecundare cupimus & curamus, probe intelligis quam praecclare de Sacerdotali virtute, & insignibus animi tui dotibus sentiamus. Perge igitur, Vener. Frater, ministerium tuum implere, & Pastorem sollicitudinem ac vigilantiam Ovis fidei tuae commissis ita impendere, ut eas ad aeternae salutis praecua feliciter perducas. Pastorem interea & Episcopum Animarum nostrarum Christum Jesum suppliciter poscimus, ut labores tuos, ad uberiores animarum fructum, gratiae suae munere preveniat & sequatur; ac Fraternalitati tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Apr. MDCCXLV. Pont. Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

Pontificiae benevolentiae significationes, cum adhortatione &c.

Dat. die 11. Apr. 1745.

CXXXIX.

Instructio super Dubiis ad Ritus Ecclesiae, & Nationis Cophtorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum Confirmationis, ejusque Ministro. De recipiendis ad communionem Pastoribus Schismaticis. De Ordinatione Infantium; ac de continentiae lege, & Horarum Canoniarum recitatione, quoad Diaconos in puerili aetate ordinatos.

Dilectis Filiis, Justo Maraghi, in universa Aegypto Vicario Generali, & Jacobo a Cremisr Ordinis Minorum S. Francisci Strictioris Observantiae, Praefecto Missionis Apostolicae in Aegypto, cateris Missionis Cophta Missionariis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium.

EO quamvis tempore, quo pro demandato Nobis Apostolicae servitutis onere tot tantisque curis circumdamur, ut penè obruamur, delata ad Nos fuerint nonnulla Postulata a Religioso Viro Jacobo a Cremisr Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Strictioris Observantiae, & Missionum Apostolicarum in Aegypto Praefecto:

Nihilominus in eo, qui infirmitatem Nostram misericorditer regit, confidentes, operam studiumque nostrum ad proposita enodanda dubia libenter adjecimus, in spirituale electi illius Gregis solatium, qui magno licet intercedente Terrarum spatio a Nobis distans sit, Paterno tamen Cordi Nostro charitate proximis efficitur.

§. 1. Quas sane Pontificiae sollicitudinis, & providentiae partes cum a nemine desiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoscit; peculiari sibi illas vindicari jure Inclita Cophtorum Natio, quae praecipui cultus, ac Filialis obsequii, quo Romanam Ecclesiam omnium aliarum Matrem & Magistram prosequitur, non semel luculenta, & perenni digna laude praebuit specimina; Praesertim verò in Sacra Oecumenica Florentina Synodo, in qua fel. rec. Eugenio PP. IV. Praedecessore Nostro expetitam diu Graecae Latinaeque Ecclesiae Unionem promovente, vetere ejusdem Unionis incendi desiderio visa est, palamque edocuit, oportere membra sub uno in Terris Capite indivisa consistere. Id ipsum quoque testata est Successoribus Romanis Pontificibus Pio IV., & Gregorio XIII. omni conatu in praemissa Unionis scopum ententibus; Ac apertius etiam Clementi VIII., ad quem solemniter, & honorifica decreta Legatione, obsequentis animi, ac devotè in Romanam Ecclesiam voluntatis publica exhibuit Testimonia. Hanc quoque egregiam propensionem adherendi Romanae Ecclesiae planè perfectam habuit alter Noster Praedecessor Urbanus PP. VIII., qui zelo, & sedulitate pari in id potissimum incubuit. ut praedicta Ecclesiarum Unio indissolubili charitatis foedere pro virili parte firmaretur.

§. 2. Alacriores tamen praec omnium rationum momenti ad hanc exequendam Pastoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque cordi Nostro infixi spes majoris incrementi Catholicae Religionis, & lucri Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Aegypto, & in Urbe Principe Cairo, strenuam, invictamque navant operam Apostolici Missionarii ex Franciscana ut plurimum Familia adlecti, qui nullo laborum aspectu territi, sed induti fortitudine ex alto, in summa rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc verò assiduis arumnis attritam, ac penè confectam, verbo vitae informant, vigilesque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur.

§. 3. Adhibitis itaque in consilium nonnullis Ven. Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, Dilectisque Filiis Consultoribus in Congregatione Supremae & Universalis Inquisitionis contra haeticam pravitatem confidentibus, exquisitisque, quò maturius deliberare possemus, aliorum etiam doctrinam & prudentiam praestantium Virorum suffragiis, eorumque praesertim, quibus Orientalium mores, Ritus, & Instituta, longo usu & experientia essent cognita planèque perfecta, privati Nostri laboris accessione singulorum sententias scripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad singula definienda Dubia in praesentiarum quamplurima desiderentur; idcirco haec Apostolica scripta Missionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quae definitivo reliquorum dubiorum judicio facem quodammodo praeferre valeant, ad Nostri Apostolatus auditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. Cum Fideles Cophti Catholicam professentes Religionem a Baptismo Ritu Ecclesiae Latinae collato hoc potissimum nomine abhorreant, quod Baptizatis una simul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Queritur, an in casu, quo Sacerdos Ritus Cophti commode adiri nequeat, permittendum sit PP. Missionariis illico post Baptismum Confirmationem conferre?

Nationis Cophtae merito in S. Sede.

Missionarium ex Ord. S. Francisci laudes.

Examen adhibendum super Dubiis, quorum resolutio differatur.

DUBIA.

DUB. II.

DUB. II. An Parochis Ritus Copti, qui a Schismate redeunt ad Catholicam Ecclesiam Unitatem, tribuenda sit facultas administrandi Catholicis Sacramenta Parochialia, qua prius utebantur inter Schismaticos; quamvis eadem administratio, nullo existente Parocho Catholico, demandata sit PP. Missionariis?

DUB. III. An Coptis proprio Ritu in etate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium aetas advenit, liceat nedom primum, sed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi dispensationis obtenta a PP. Missionariis absque ullo speciali Indulto Apostolico.

DUB. IV. An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur.

§. 4. Quod attinet ad primum, planè compertum Nobis est, veteri more & disciplina invaluisse apud Coptos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem sacerdote post absolutas Baptismatis Cereimonias Sacro Chrismate liniantur, ut præ aliis testatur Thomas a Jesu in suo *Traçtatu de Conversione Gentium lib. 7. cap. 7.* De simultanea tamen utriusque Sacramenti administratione non una eademque fuit agendi ratio cum Græcis apud Orientales Ecclesias residentibus, & illis, qui commorantur in Italia, & Insulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Græcis Incolis Italiae expressè vetita est administratio utriusque Sacramenti ab eodem Ministro contemporaneè faciendi; Ita patientia quadam, & facilitate Sedis Apostolicæ factum est, ut unum, & alterum Sacramentum ab eodem sacerdote in Oriente Græcis conferretur; Nec desuere idcirco Theologi, qui hujusmodi tolerantia, vestem & imaginem taci-tæ Dispensationis obducent.

§. 5. Quo opportunè præmisso, apte distinguenda sunt, diverſoque jure censenda duo, quæ exinde profluunt, extrema: Aliud enim est, quod Copti ex Indulgentia Apostolicæ Sedis licitam sibi adſtruant collationem utriusque Sacramenti, servato Orientalis Ecclesiæ Ritu, ab eadem Apostolica Sede non expresse vetito, sed tolerato: Longe verò diversum, quod tolerantiam in pejorem partem detorquentes, abhorreant a Baptismo Ritu Latino collato, hoc potissimum nomine, quod seorsim a Confirmatione administraretur. Idcirco sicuti lenitati, & patientiæ Sedis Apostolicæ consonum videri potest, quod Copti in suo jamdiu recepto, & ab eadem Sede tolerato usu perseverent; Ita ferendum non est, quod Baptismum Ritu Latino, & seorsim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorrescant.

§. 6. Præterea licet apud Occidentales etiam Ecclesias in more positâ quandoque fuerit Baptismatis, & Confirmationis simultanea collatio, & hæc consuetudo in aliquibus Diocesisbus antea-tæto tempore inoleverit, juxta exempla relata a *Vicemonte in Traçt. de Confirmat. cap. 14.*, & a *Martene de antiqu. Eccles. Rit. lib. 1. cap. 2. art. 1.*; Nihilominus abrogato prorsus a Romana Ecclesia aliarum Matre & Magistra hujusmodi more, consultiſſimis Summorum Pontificum Decretis provide cautum est, ut renatis Fonte Baptismatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea solum etate, in qua Fideles, evacuatis quæ erant parvuli, intelligerent, tantum inter se differre Baptismum & Confirmationem, quantum in naturali vita distat generatio ab incremento; seque per Baptismum fuisse quidem ad militiam receptos, per Confirmationem verò ad pugnam roboratos, & ad perferendos agones per Gratiam instructos. Ex quo fit, ut rigide animadverti in eos oporteat, si qui forte sanctioris hujusce discipline instituta refugerent, aut contempnerent; omnemque curam adhibendam esse, ut ab errore,

& cæcitate, Ecclesiæ Latinæ adeo injuriosa, retrahantur.

§. 7. Verùm attributa, juxta propositum thema, Sacerdotibus Latinis facultate conferendi statim post Baptismum, Confirmationem, tantum abest, ut Orientales captivari possint in obsequium veritatis, ut immò animo semper obfirmatione suâ adhererent sententiæ, erga quam facilem se ac pronam Apostolica Sedes exhiberet. Præterea Hæretici, & Schismatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur; vel instantiâ notam inurerent Latinis, a suscepta semel probataque disciplina defestentibus; vel suo exemplo eos commovisse, & in suas traxisse partes superbè dicterent, ipsa temere vertentes officia pieratis in elationis argumentum.

§. 8. Si itaque ea sit Nationis Coptiæ conditio, ut Fidei Populo Confirmatio administrari nequeat ab Episcopis, quibus hujus Sacramenti administrandi ordinaria potestas commissa est; minime Nos lateat, eandem administrandæ Confirmationis potestatem ex Indulto Apostolico ad Sacerdotem, vel Missionarium, pro modo necessitatis quandoque deferri posse. Hujusmodi delegatio nec nova, nec inusitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Nostrorum Prædecessorum sanctissimis innitatur exemplis. Cum enim sæpe contigerit, Christianifideles Pastoris solatio esse defuitos, & Episcopis ob distantiam Locorum impossibile vel difficile admodum fuerit, Populorum necessitatibus præsentem fieri; in hanc partem Episcopalis Ministerii vocati sunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chrismate ab Episcopo ritè benedicto & consecrato: Ne aliàs contingeret, Fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulato, & ad nostram sanctificationem instituto.

§. 9. Apostolici igitur Missionarii, non suæ auctoritatis incremento, sed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par est sedulitate & diligentia inquirant, an Catholico Gregi, super quo vigilias custodiunt, desit præsentia Pastoris; an difficilis, vel impossibilis sit frequens illius accessus; an fidelis Populus in casu necessitatis versetur; & an demum circumstantiæ in unum collectæ præmissis consonent exemplis, ac parem exposcant providentiam. Integra porro, sinceraque fide ea omnia quamprimum renuncient Sanctæ Sedi, ut re tota sedulo cognita, intimèque perspecta, deliberare possit, an, & cui potissimum Presbytero, tanquam Ministro extraordinario, tribuenda sit hæc auctoritas confirmandi, & Episcopale hoc munus obeundi.

§. 10. Ipsi interim Missionarii, quibus datum est exhortari in Doctrina sana, & eos, qui contradicunt, arguere, satagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ad obsequium erga Baptismum Ecclesiæ Latinæ reducat, utque Gens illa tandem agnoscat, pia sanctaque ordinatione fuisse dispositum, ut seorsim a Baptismate conferretur Sacramentum Confirmationis iis, qui in provectiori essent etate, & ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

§. 11. Hæc quoad primum Dubium. Quo verò ad secundum, licet in sui primordio Catholica Ecclesia hæresim ejurantibus non semel ostenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines solius Laicæ Communions participes voluerit; ab hac tamen severitate judicii successivis temporibus temperatum est, & ipsi Nicenæ Synodi Patres *Canone 8.* ultro consensere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus constituti, ab errore in semitam veritatis reduces, nedum permanent in Ordine Clericali, sed etiam obtenturam

Consequen-tia declaratio-nis expe-tite, quoad Schismaticos & Hæreticos.

Indultu concedi potest ad utilitatem Fidelium.

Examinandū an adde le-gitima causa.

Præve opi-niones inter-rim corri-gendæ.

Ab II. Dns. Indulgentia Ecclesiæ in recipiendis lapsis.

Ab I. Dns. Disciplina Ecclesiarum Orientalium in conferendo Sacram. Confirm.

Propositi Dubii inspec-tio duplex.

Disciplina Ecclesiæ Occidentalis circa idem Sacramentum.

Quam nefas est improbare.

Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruere. Hanc quoque pia Matris Ecclesie lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti sunt Donatista. Siquidem Catholici Praefules, qui gemino adstipulante Edicto Marcellini Proconfulis, eos pro agenda Religionis causa advocaverant in illum Convantum Ecclesiasticis monumentis tantopere celebratum, quod facilius ad veram Fidei cultum, & unitatem allicerent, retentionem gradus Episcopalis antea adepti, veluti quoddam conciliandae pacis praeparare, illis consulto obtulere.

Pastoribus
conversis,
qui digni
sunt, per-
mittitur re-
tentio gra-
dus, arbitrio
Vicar. Gen.

§. 12. Praeclara haec lenitatis argumenta attempto Nobiscum animo repetentes, aequum visum est, ut Parochii Ritus Cophiti, valide tamen ac rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus versabantur, caligine, in lucem Catholicae veritatis emergunt, capaces sint etiam inter Catholicos Administrationis Sacramentorum Parochialium, quae prius in Schismate potiebantur, quamvis haec ipsa spiritualis auctoritas, nullo existente Parocho Catholico, tributa etiam sit Patribus Missionariis, & ab illis exercentur. Hanc autem capacitatem, quae singulis inest, ita temperandam esse decernimus, ut non omnes indistincte hoc Pastorale munus sibi assumant, sed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi praefecerit; qui pietate, castis moribus conspicui sint; qui bonorum exemplo prae luceant; & in quorum reditu ad Ecclesiam nihil fictum, aut simulatum, sed certum sinceram Conversionis indicium deprehendatur.

Conditiones
ab iis ser-
vandae.

§. 13. Praeterea qui a Vicario Generali inter alios praelecti fuerint, abstinere ab exercitio dictae auctoritatis, quousque non reportaverint necessariam in utroque foro absolutionem, rehabilitationem, necnon dispensationem ab Irregularitate, Censuris, & poenis, lapsis in Haeresim canonicè inflicis. Ritu praeterea Catholico administrent Sacramenta. Nullum eisdem cum Schismaticis in Divinis sit consortium, ex quo haeresis, pravæque mentis suspicio suboriatur; Sed interjecto cum Schismaticis pariete, corde puro, conscientia bona, fide non ficta, pracepta Matris Ecclesiae, quae denuò eos in Christo genuit, intemeratè custodiant.

§. 14. Ex hac porrò indulgentia uberem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus, lutrum scilicet Animarum ad gremium Ecclesiae redeuntium: Probè enim intelligent, Nos Pastoris Jesu Christi vicem in Terris tenentes, tantum querere, & salvum velle, quod perierat; Ovesque inventas, non virga timoris, sed officio charitatis, ad Ovile congregare.

Franciscani
Instituti spi-
ritus quoad
iurisdictionem
Paro-
chorum.

§. 15. Nec conqueri jure poterunt Missionarii suam auctoritatem hoc pacto videri imminutam, si oportuè in memoriam revocaverint, quae ab eorum Patre, & Institutore Sancto Francisco in suo Testamento scripta leguntur: *Et si haberem tantam sapientiam, quantam Salomon habuit, & invenirem pauperulos Sacerdotes in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem predicare; Cui sententiae consona sunt documenta S. Bonaventurae in suo Tractatu, Quare Fratres Minores predicent: Temperatissime, inquit Sanctus Doctor, disposuit divina Sapientia, & instituit Sedes Apostolica, ut per Ordines praenotatos in predicatione, & Confessione defectus Cleri suppleatur, & Anima salventur, & nec in spiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuat. Parique censura, in simili negotio cum Graecis Melchitis nuperrimè discussio, a Nobis definitum est: Licere tantum Fratibus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiae Terrae Sanctae Parochialia munia obire circa Graecos Melchitas, eisque Sacramenta administrare in iis locorum, & temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Graeci Ritus.*

§. 16. Neque etiam perperam timeant Missionarii sibi in Vineam Domini, tanquam Operariis tota die otiosis, & a bono opere torpentibus, nullam, vel exiguam occasionem impendendi laboris esse relictam. Praedicandum est ab illis sanctum Christi Evangelium, & docenda Mytheria Christiano Homini necessaria ad aeternam salutem; explicanda vitia, quae declinare, virtutes, quas sequi oporteat; adhibenda medela sauciatis per Sacramentum Penitentiae; Tum alia quoque administranda sunt Sacramenta in subsidium Presbyterorum Ritus Cophiti; nihil demum derelinquendum est, quod ad Animarum salutem, & Religionis incrementum pertinere possit. Potissima tamen sollicitudo conferenda est, ut Sacerdotes Cophiti a Fidei unitate, rectaque semita declinantes, erroris depulsa caligine, ad unionem, & amplexum Catholicae Ecclesiae revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vineam Domini Sabaoth reflorescet, optatumque fructum salutis, benediciente Domino, dabit in tempore suo.

§. 17. Ad tertium, & quartum Dubium gradientes, pro faciliiori & accuratiori illorum examine juvat praemittere, verificari practicè & in concreto apud Cophitos, quod in abstracto, & pro suo ingenio disputant inter se Latini Theologi, & Canonista, de Ordine sacro Infanti ante rationis usum, vel ante pubertatem collatio. Praematuram hujusmodi Ordinationem apud Cophitos veteri usu, & disciplina invaluisse testatur Pater Thomas a Jesu dicto Oper. de Conversione. Gen. lib. 7. pag. 361.: *Conferuntur, inquit, Ordines, excepto Presbyteratu, omni aetate, etiam immediate post Baptisimum Parvulis, simulque dantur Tonsura, & quatuor Gradus, & Diaconatus, & Subdiaconatus; nec hisce conferendis interstitia, vel tempora particularia determinata sunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, castitatem, & abstinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, & Veneris, & tempore Adventus, & Quadragesimae &c. Insuper etiam Quadragesimis Apostolorum Petri & Pauli, & Assumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis spondent, & haec vota observant ipsorum Parentes, donec decimum sextum aetatis Annum, aut circiter, excegerint.*

Ad III. &
IV. Dubium.
Cophitorum
mos in ordi-
natione
Infantium.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Cophitos consuetudinem assumendi ad Ordinem Diaconatus constitutos in aetate infantili, confirmat suo testimonio Carolus Franciscus a Breno in Manuali Mission. Oriental. tom. 1. lib. 3. cap. 2. num. 5.; idemque usus evincitur in Litteris P. Berna. Missionarii Societatis Jesu datis Anno 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis, probataeque doctrinae Bollandistam: memoratis in iisdem litteris Cophitorum, seu Jacobitarum moribus & institutis, advertit, Diaconos promotos in aetate sex vel septem Annorum, in immensum extrevisse numerum, cateroquin necessarium, ne Ecclesia debitis fraudetur obsequiis; neve Divina Mytheria absque decenti Ministrorum cultu & frequentia celebrentur, quemadmodum videre est in continuatione Bollandi tom. 5. Mens. Jun. pag. 132.

De eodem.

§. 19. Nemo adeo rudis est, qui ignoret in Ecclesia Occidentali diversos Ordines, & Ministrorum Gradus fuisse institutos, & in sua ritè tempora dispositos. Primam etenim Tonsuram initiandi sunt praediti usu rationis; qui in septimo aetatis Anno praesumitur. Minoribus verò Ordinibus licet determinata aetas a Sacris Canonibus praestituta non sit, adhuc a septimo ad decimum quartum Annum conferri solent, concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus desideratis a Tridentino sess. 23. de Reform. cap. 5. & 11. Porrò ejusdem Tridentinae Synodi lege cautum est, ad Subdiaconatum aetatem vigesimi

Aetas in Ec-
clesia Occid.
requisita ad
recipiendos
Ordines.

secundi Anni, ad Diaconatum vigesimi tertii, ad Presbyteratum vigesimi quinti, ad Episcopatum trigesimali esse necessariam; eo tantum inter Sacros Ordines & Episcopatum recurrente discrimine, quod pro Sacris Ordinibus satis sit unius, vel alterius respectivè Anni inchoatio, pro Episcopatu verò complementum trigesimali Anni requiratur.

§. 20. Si tamen in hujusmodi providè institutarum Legum contemptum contingeret fortasse ab Episcopo legitima auctoritate suffulto non solum Minores, sed etiam Sacros Ordines Infantibus conferri; concordia Theologorum, & Canonistarum suffragio definitum est, *validam*, sed *illicitam* censeret hanc Ordinationem, dummodo nullo labore substantiali defectu materiæ, formæ, & intentionis in Episcopo Ordinante; non attentâ contrariâ sententiâ, quæ raros habet Affectus, & quæ supremis Tribunalibus, & Congregationibus Urbis numquam arrisit. Equè tamen certum & exploratum est, per hanc Ordinum collationem non subijci Promotos obligationi servandæ Castitatis, nec aliis oneribus ab Ecclesia impositis; cum electio status a libera cuiusque pendeat voluntate, & Altissimo nostra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

§. 21. Obsolevit enim vetus illa Ecclesiæ Disciplina, quæ coactè, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, & Episcopatum, duro subijciebat jugo servitutis, & observationis onerum & legum cuiusque Ordini impositarum, spretâ quavis protestatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, spretâque declaratione animi a suscepto Ordine abhorrentis. Insuper licet usque ad sæculum duodecimum consueverint Parentes Filios in infantili ætate positos in sacris Monachorum Cœnobiis devovere, & Divino Famulatiû mancipare, perpetuò vetito egressu è septis Monachorum; artamen mitioribus Clementis III., Cœlestini III., & Tridentinæ Synodi Decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturæ, & liberi arbitrii jura clamare videbantur.

§. 22. Non desunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intimè scrutentur: Ajunt siquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi sui compotes jam fuerint, discretè esse interrogandos super intentione permanendi, nec ne, in Ordine sibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam ascenserint; eo casu censent eos obstringi voto Castitatis; sin minus, licitum sit eisdem ad secularia vota transire, suspensâ exercendi Ordinis potestate.

§. 23. Alium expendunt casum Theologi, Ordinis suscepti post usum rationis, sed ante pubertatem. Affirmant ita Ordinum tunc solum obligari voto servandæ Castitatis, quando Ordinationem *expressè* ratam habuerit, vel *tacitè* aliquo exteriori signo, puta quia ministraverit in Ordine suscepto, vel quia pensum diurnum horarum Canonicarum more aliorum absolverit: Quousque ratihibitio non superveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; immo censent tandiu interdictum exercitium Ordinis suscepti, quamdiu Ordinatus in ætate impuberi attingat alteram ætatem a sacris Canonibus Promovendis ritè præstitutam.

§. 24. Expena huc usque in abstracto ad trames Legum Canonicarum, quibus Ecclesiæ Occidentalis informatur, facilem viam sternunt resolutioni non solum tertii Dubii, in quo quæritur: *An Diaconis Ritus Cophi licite sint prima, & posteriores Nuptiæ*; sed etiam quarti, in quo quæritur: *An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare.*

§. 25. Et hæc si Missionarii, qui Dubia proponunt, ultro consentiunt, apud Cophos Ecclesiasticam Hierarchiam perseverare in suis Ordinibus, &

gradibus aptè dispositam; si sacra illa Ordinationes nullo laborant substantiali defectu ex parte materiæ, vel formæ: si demum, sublato illo, qui olim aderat, dissidentium opinionum conflictu, nemo est, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Ministro etiam Schismatico factam: necessariò sequitur, ut quemadmodum in Ecclesiâ Occidentali *validè* conferuntur Ordines sacri etiam Infantibus, ita Cophitis sacer Diaconatus Ordo in infantili ætate *validè* conferatur.

§. 26. Immo si in Ecclesiâ Occidentali, ut præmissum est, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non solum Pueri, sed etiam Impuberes assumpti ad Ordinem sacrum, nisi confirmata jam ætate suam Ordinationem expressè, vel tacitè ratam habeant: Ex paritate rationis idem ferendum est in hac quoque parte judicium de Diaconis Ritu Cophito in tenera ætate ordinatis, recurrente in uno, & in altero casu defectu liberi assensus, singulis ad electionem, & professionem status necessariis.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato in *Can. de iis, dist. 28.* ubi sermo instituitur de iis, quos *voluntas Parentum a primis Infantia annis Clericatus Officio mancipavit*; hæc disciplinæ regula opportunè præscribitur: *Ubi octavum decimum ætatis suæ compleverint annum, coram Cleri Plebisque conspectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Episcopo perscrutetur, quibus si gratia Castitatis Deo inspirante placuerit, Subdiaconatus Ministerium, habita probatione Professionis suæ, a vigesimo anno suscipiant &c. Quibus autem voluntas, propria interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit, concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus.* Canonica hujus sanctionis littera apertè edocet, Infantes a Parentibus Ecclesiasticis Ministeriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Episcopo interrogari oportere, an velint in sancto perseverare proposito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujusmodi rectè agendi femita non deflectat Præfectus Missionis; sed Diaconos in prima ætate ordinatos apertè interroget per se ipsum, si commodè fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, & quæ illorum sit mens & voluntas, diligenter exploret.

§. 28. Hæc porro interrogatio, & inquisitio fiat postquam Diaconi *DECIMUM SEXTUM* ætatis Annum exceßerint; consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quo, juxta Tridentini Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum solemnia Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitime soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores præterea fiant, nulla Ecclesiastica lege, vel præcepto, ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophito usitatas compelli.

§. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Ecclesiastica Lege solutis aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate secundi Matrimonii Sacre clamant Litteræ, & Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Fœminas sermonem instituens Apostolus in *Epistola ad Romanos cap. 7.* Si autem, inquit, *mortuus fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non sit adultera, si fuerit cum alio Viro*: Et in II. ad Corinth. cap. 7.: *Dico autem non Nuptiæ, & Viduis: Bonum est illis, si sic permanent, sicut & Ego: Quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere, quam uri.* Demum Ep. I. ad Timoth. cap. 5. florentis ævi Viduas denuò ad Matrimonium, & ad sobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Castitatis sordibus incontinentiæ coinquinentur.

Ordinatio
Infantis est
ILLICITA, sed
VALIDA.

At non im-
ponit onera
Ordini ad-
nexa.

Vetus disci-
plina tempe-
rata est,
quoad pro-
mos per
vim.

Et quoad
oblatos Reli-
gioni.

Ratihibitio
post usum ra-
tionis emisa,
an imponat obli-
gationem ser-
vandæ onera.

Item de Or-
dinato ante
pubertatem.

Ordinatio-
nes Infan-
tium Cophi-
torum vali-
dæ.

Sed non im-
ponunt onera,
absque ratihibi-
tione.

Quare præ-
scribitur ex-
ploratio vo-
luntatis, ad
normam
Concil. To-
let. II.

Quæ fiat ex-
pleto ætatis
anno XVI.

Qui secularia
vota elegerint,
iis non prohibentur
secundæ nuptiæ.

Qua freti auctoritate Orientalis Ecclesie Patres graviter erroris arguunt, & tamquam hereticos damnant, qui putant, post primam Uxoribus obitum nefas esse ad secunda vota transire, ut videre est apud Petrum Arcudium *de Concordia Eccles. Occident. & Orient. lib. 7. cap. 27.*

Contra, eligentibus perseverare in ministerio Ecclesie.

§. 30. E contra si Diaconi Ritus Cophti, completo decimo sexto anno, Interroganti, & illorum voluntatem inquirenti serid ac deliberate responderint, velle se in adepto Ordine perseverare, & Ecclesiasticis vacare muneribus; eo casu sub districti severitate iudicii SECUNDA NUPTIA illis aperte interdican- tur, clamante Apostolo, Ep. I. ad Timoth. cap. 3. *Diaconi sint unius Uxoribus Viri.*

Quibus in- hibetur etiam omnis bigamia.

§. 31. Insuper, cum Personas Deo consecratas maxime puritas, sanctitalque deceat, providere *Canones Apostolici 17. & 18.*, quos precipua veneratione, & cultu Ecclesia prosequitur, prohibent Episcopis, Presbyteris, & Diaconis nedum bigamiam propriam, que proluvit ex secundo Matrimonio, sed etiam similitudinariam ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel Corrupta, contracto. Disposita per Canones Apostolicos innovata fuerunt in *Canone 3. Concilii Trullani*; cuius auctoritas licet in Ecclesia Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, & veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, & Zonaras inferiori loco citandi) prefati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *Illum, qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pellicem retinet, aut Viduam, aut ab alio dimissum, aut Metreticem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta decimum septimum, & decimum octavum Apostolorum Canones, decernunt.*

Sub adepti gradus periculo.

§. 32. P. Bernat apud Bollandistas loco citato proprius ad rem accedens, testatur, Diaconos Cophtos vinculo secundi Matrimonii alligatos adepti gradu excidere, & ab Ordinis antea collati ministerio suspendi. Nec sane deest huic Discipline satis firmum rationis preidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero & deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, & novum quoddam vite genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu censendi sunt se subiecisse Legibus Ordini ratificato, & vite instituto necessarii connexis, ac Legi prefertim prohibenti secunda Connubia, & Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire.

De matrimonii Diaconorum.

§. 33. Toti haecenus fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua de primis attingenda sunt, ut singulis propositi Dubii partibus satis fiat.

Disciplina Ecclesie Occid. & Or. quoad Coelibatum Sacri. Ministerium.

§. 34. Quamvis antiquissimo tempore, ad augendam Clericalis Militie Sanctitatem, utraque Ecclesia Occidentalis, & Orientalis aequè prescripserit, nedum Presbyteros, sed alios etiam in SS. Ordinibus constitutos in perpetuo Coelibatu versari debere, & hanc custodiendam Castitatis obligationem numquam remiserit aliarum Mater & Magistra Romana Ecclesia: Secus tamen contigit tractu temporis in Ecclesia Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter. distinct. 31., cap. quastum. de poenit. & remiss. & cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonae sunt Literae Apostolicae fel. record. Gregorii XIII. Praedecessoris Nostri datae ad Patriarcham Maronitarum, legendae apud Thomam a Jesu in supra memorato Opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat, Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, cumque id illis nunquam interdixerit Ecclesia, nec videtur in-*

serdicendum Maronitis; Lex enim Celibatus semper gravis visa est Graecis, propterea Conjugium permittendum est illis &c. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui celibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur.

§. 35. Junguntur Matrimonio Graeci in Minoribus Ordinibus constituti, & Uxore retenta, ad majores Ordines, & ad Sacerdotii gradum rite promoventur: Ubi tamen contigerit, eos in Statu Coelibati Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii deji- ciantur, ut fusc edocet *Gloss. in Canon. Diaconi. distinct. 28.*

Quid apud Graecos.

§. 36. Quin obstat declaratio, & protesta- tio de expetendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis; qua concurren- te, compatibles videntur Nuptiae cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad prescrip- tum Canonis 10. Concilii Ancyran, relati in *Canon. Diaconi. dist. 28. Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, & dixerunt, oportere se Uxores ducere, cum non possint sic manere, si Uxorem postea duxerint, in ministerio maneat, eo quod hoc sit illis ab Episcopo concessum; si qui autem, hoc silentio praeterito, & in Ordinatione, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, si a Diaconatu cessent: Siquidem Balsamon, qui Canonem illum accuratè expendit, expressè re- jicit in illo disposita, inquit: *Hunc Canonem ne sequaris; & innixus solidiori doctrinae Sexti Canonis Synodi Trullanae, inefficacem esse concludit assensum dictae protestationi quoquo modo praestitum ab Episcopo Ordinate, Sextus enim Canon (sunt illius verba) Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros, & Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod fit autem contra Canones, nec ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, conceditur, ut quod consistere nequit.**

Nuptiae post susceptionem Diaconatum interdictae.

§. 37. Eadem est quoque Sententia Zonarae de Canone supra relato Concilii Ancyran; immo ad removendam antinomiam duorum Canonum, nempe Ancyran, & Trullani, qui inter se colliduntur, sextae Synodi Decreta sequenda proponit: *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sextae Synodi Canon, qui & posterior fuit, & magis cum Apostolico Canone consentit, servari debet: Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhaeret partibus Concilii Trullani; Ait enim: Sed huic Canonis opponitur sextus sextae Synodi Canon, non omnino ei, qui Celebs ad Hypodiaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Feminam conjugere, sed eum, qui hoc ausus fuerit, deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; sed hic in desuetudinem abiit.*

Confirmatur.

§. 38. Diu multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac dissidii: An solum illicitum, vel potius illicitum & invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Ecclesia Orientali post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum & irritum reputatur in Ecclesia Occidentali. Placuit sane pluribus, validum, sed illicitum cen- sere debere hujusmodi matrimonium, tum quia Canonicae Sanctiones, & Decreta Ecclesie Occidentalis illud irritantia, protendi non possunt indole sua ad Ecclesiam Orientalem; Tum quia Canones Synodi Trullanae, quorum semper a Graecis commendata fuit auctoritas, nullibi expresse annullant, & irritant matrimonium post Sacros Ordines contractum. Strenue contra pugnant alii pro omnimoda invaliditate: Et saniori certe consilio; utpote tuentes sententiam majoribus suffragiis suffultam, & menti Congregationum Urbis consentaneam. Nulli-

Matrimonium Diaconi Graeci, & illicitum & nullum.

Consentit auctoritas Imp. Iustiniani.

Cophti in infancia Ordinati, Matrim. inire nequeunt, post ratihabitionem.

Etiā post ejuratum Schisma.

De recitatione Divini Officii.

Ecclesie Occidentalis Lex eam imponit Sacris Ministris.

Similis consuetudo in Ecclesia Orientali.

Quae legis vim habere debet; ut definitū fuit de MARONITIS.

tatem Matrimonii satis erui posse judicantur ex ipso Canone 3. Concilii Trullani his verbis; *Eis nefario videlicet dissoluto Conjugio.*

§. 39. Favet etiam eidem Sententia auctoritas Imperatoris Iustiniani, qui in Codice a Gothofredo illustrato *lib. 1. de Episc. & Cleric. Novell. 45.* hujusmodi Nuptias nefarias, & incestuosas appellat; & soboli inde procreatae notam illegitimitatis, & turpem Paternae incontinentiae maculam inurit. Et licet in Juribus Ecclesiasticis Potestati Laica sola relicta sit gloria obsequendi, non auctoritas imperandi; In subiecto tamen casu loquitur Imperator relative ad SS. Canones, ibi: *quae & Sacris visa sunt Canonibus.*

§. 40. Omnia itaque in unum perstringentes, si, ex hucusque dictis, Graecis ad Ordines Sacros jam promotis expressè vetitae sunt non solum *secundae*, sed *primae* etiam Nuptiae; Pari tamen jure in proposito themate prohibenda est Diaconis ordinatis in tenera aetate celebratio *quarumcumque Nuptiarum*, postquam ipsi in aetate jam confirmata, serio deliberatoque animo consensere in Ordinationem jamdiu susceptam, illamque publica declaratione ratificaverunt; proindeque Patribus Missionariis omnis admittitur potestas super hoc dispensandi.

§. 41. Nec optulari quoquo modo potest Cophtis salutare propositum ejurandi Schismaticorum errores, sequae devovendi ex animo unioni Catholicae Romanae Ecclesiae. Si enim Divina tantum adsipiente aura, nulloque humano impellente consilio, in pia Matris gremium se receperint, & ad Nos confugerint; facile etiam intelligent, ejusdem Catholicae Ecclesiae Disciplinae & observantiae eos conformari oportere; Ideoque subijci legi Caelibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, sive Latini sint, sive Graeci, in Romana Ecclesia sanctè & inviolatè custodiunt.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum; de quo instituitur quaestio in *quarto dubio.*

§. 43. In Ecclesia Occidentis imposta est Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Cohæret enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canoniarum; Illudque veteri traditione acceptum, & immemorabili consuetudine in more positum fuisse, docet communior Theologorum opinio.

§. 44. Quantum assequi potuimus conjectura, & testimonio Monachorum Ritus Cophti in Urbe degentium, quos ea de re percunctari non praetermissimus, Diaconi, Subdiaconi, & Presbyteri Ecclesiae Orientalis nulla lege expressa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; quia verò positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, & sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

§. 45. Memoriae proditum est, Patriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Praedecessori nostro Gregorio XIII. ut supremo illius, & Apostolicae Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum: *Creamus*, inquit Patriarcha, *Pueros quinque vel sex Annorum Subdiaconos, sine obligatione legendi Horas Canonicas*: En Apostolica Definitio relata in saepe memorato Opere P. Thomae a Jesu: *Tenenur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetas, & a Viris doctis recognitas, non solum Beneficiati, sed etiam qui sunt in Sacris, sine Beneficio.* Qua de re, si Disciplina Ecclesiae Orientalis subijcit obligationi & praeepto recitandi Officium Divinum *more Nationis generatim*

omnes in Sacro Ordine constitutos; Eadem sanè obligatio, idemque praeeptum persolvendi Horas Canonicas *more suae Nationis* afficiet Diaconos Cophtos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum praestitere Ordini Sacro in infantili aetate suscepto.

§. 46. Satis hæc videri possunt pro examine tertii, & quarti Dubii, semper tamen praeculis habita firmiterque retenta hypothese, quod quaestio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima aetate Ritu Cophto inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, & post ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in Statu cœlibi, vindicent sibi postea legitima Jura Conjugii.

§. 47. At suspicari Nobis non temerè licet, crebrius in praxi alium dari casum a praemissa hypothese longè diversum. Sæpius etenim contingit, a Diaconis apud Schismaticos in aetate infantili ordinatis, ubi aetas adolevit, ratam haberi apud eosdem Schismaticos Ordinationem, si non expressè, saltem tacitè, v. g. ministrando in Ordine suscepto; & ab ipsis subinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus, in quibus versantur, quaerunt in sinu Catholicae Ecclesiae salutare perugium, sub spe tamen obtinendae Dispensationis super Matrimonio jam inito, ut in statu conjugali legitime perseverent.

§. 48. Casus iste quò frequentior est, eò etiam explicatu difficilior. Etenim si, ad trames jam expensarum rationum, ipso jure irrita sunt Matrimonia post Ordinem Sacrum contracta; necessario sequitur, Diaconos in reditu a schismate ad unitatem Ecclesiae non posse pedes tenere in diversis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, sed illico separari debere a quovis Uxoris consortio. Quis erit tamen, qui non agnoscat ac fateatur, hanc separationem gravem obicem obtrudere properantibus in viam salutis, ac plurimum obstarè, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur?

§. 49. E contra verò si facile cum Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur), ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta Dispensatione executioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Ecclesiae Orientalis, nulla sint & irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, & acerbè quererentur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticae Disciplinae.

§. 50. Insuper cum res sit de Matrimonio in radice nullo; Dispensatio suffragari non possit, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiae ritè praestito a Conjugibus consensu. Hanc verò renovationem consensus novam omnino putarent Cophti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam aetate; probè intelligentes, unum, & alterum Conjugem posse pro libito abstinere a praestando assensu, immo potiri facultate se se in libertatem vendicandi.

§. 51. Cæterum, ut mox innuimus, indubiis Ecclesiasticae Historiae monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntés perseverarent in fœdere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum hujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicae Litterae fel. rec. Innocentii IV. Praedecessoris Nostri Anno 1244. datae ad Magistrum & Priorem Fratrum Praedicatorum Terrae Sanctae, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis, qui deputantur ad praedicandum Jacobitis, Neofritis, Georgianis, Graecis, Armenis, Maronitis, Mossolinis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis &c. dispensari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui

Praemissa quatenus procedant.

De his qui Ordinatione tacite ratam habuerunt, & Nuptias contraxerunt, ante ejuratum Schisma.

Hi stricto jure ab Uxoribus separandi.

An expediat Dispensationem concedere.

Si dispensetur, necessaria esset renovatio consensus.

Facultas dispensandi aliàs a S. Sede concessa.

post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, & casibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia, contraxerunt remaneant in eisdem. Extat dictarum literarum Exemplar authenticum Romae in Archivo Ordinis, exscriptum ad fidem Autographi asservati in Cenobio Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bullario Dominicano, edito & illustrato ab Antonino Bremond dicti Ordinis Alumno tom. 1. pag. 136.

Suspenditur Resolutio.

§. 52. Sed haec exempla tanti non sunt, ut Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa defunt, quae scitu digna sunt, haeremus adhuc; & praecipuum Pontificiae sollicitudinis munus esse intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad singulas circumstantias enucleatè assequendas pertinere possit.

Missionarii jubentur circa subiecta capita distinate referre.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Praefecti Missionis, caeterorumque Missionariorum, ad quos praesentem Instructionem deferri volumus, Articulis infra subiectis congruum ac dilucidum exhibere responsum, Nosque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia Unitatem.

II. An rebus in eo, in quo hodie sunt, statu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tutè delegari possit, ut Sacro Chrismate praecipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis post haesum ejuratam, & abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facultatis, expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur administrando Confirmationem Infantibus immediate post Baptismum (nisi in casu necessitatis), sed in ea tantum aetate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus praefertur. An Diaconi ordinati in aetate puerili, ministrent adulti in Ordine suscepto, & in statu coelibis, itaut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cum compertum sit, teste P. Benart, eos a Pueri functionibus Ecclesiasticis assuescere, & in magno numero ordinari, ne aliquando defint, qui Ecclesia Ministerii operam navent.

V. An & quomodo tolli possit, & radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & induci, quoad aetatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicam Fidei praesidium, & Disciplinam Ecclesiasticam augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchae Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitae, ut Concilii Tridentini Decreta observent sess. 23. cap. 12.*

VI. An plus commodi & utilitatis vel potius scandali & detrimenti allatura sit rei Catholicae Dispensatio super Matrimonio inito post Ordines Sacros, libratis in utramque partem omnium rationum & circumstantiarum momentis.

Adhortatio.

§. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quae Evangelici Praecones, ad Animarum salutem, ad Catholicam Fidei propagationem, & spirituale solatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna esse cognoverint. Interim Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, & iusta sunt opera; enixe rogantes, ut Ovibus, ac Pastoribus suorum charismatum dona multiplicet, eisdem oprati eventus auspiciem, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Dat. die 4. Maji 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 4. Maji MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

De Jejunii disciplina conservanda, vel reintegranda. De Dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Dioecibus integris, non nisi certa ratione, & iusta de causa, petendis, & concedendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam & communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

LIBENTISSIME quidem amplectimur, quae Nobis offeruntur, occasiones ad Vestros animos excitandos, ut Ecclesiasticae disciplinae reparandae sedulam curam conferatis: Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evehiti fuimus, conjunctam esse intelligimus sollicitudinem aliarum Ecclesiarum, Nobisque commendatam, qui plane tenuitatem virium nostrarum non ignoramus.

§. 1. Cum itaque praesentium literarum argumentum totum sit de Jejunio, quod tempore Quadragesimae, veteri Ecclesiae instituto ac lege, Fidelibus indicitur; supervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadragesimae Institutione, & Patrum, & Conciliorum omnes super hac re in medium proferre auctoritates. Difficile id quidem Nobis parum videretur: sed potius alienum, & nullo modo contentaneum Vobis, quos doctrinae laude, Canonum, & Sacrae Historiae cognitione praestantes arbitramur. Porro ad scribendas has literas adducti fuimus gravissimis illis verbis Tridentinae Synodi, quae *sess. 25. de Reformat.* praecipit Episcopis, omne studium impendere, ut Fideles ipsorum cura traditi magna religione perficiant ea, quae a Sacris Canonibus praescribuntur: *Ut illis omnibus, & iis praecipue sint obsequentes, quae ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, & jejunia.*

§. 2. Ubi primum Bononiensem Ecclesiam administrandam suscepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. ab Sede Anconitana translata fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Institutionum Nostrarum pro Viris Ecclesiasticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime solvendos Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam causam, & legitima prius auctoritate interposita, Quadragesimae abstinentiam non observarent, minime, inquam, solvendos a jejunio, itaut liceret ipsis quolibet die mensam bis instituire, non unicam vice, vespertina superaddita Refectione, quae permitti jejunantibus consuevit.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, & praestantissimis quoque Viris demandavimus, ipsam diligenter accuratèque perpendere, ac suas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujusmodi controversiae finem tribuere constituimus, illudque decrevimus, ne ulla in posterum, sive peculiaris, sive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore Jejunii, vel Quadragesimae, nisi conditio servandi Jejunii, sive unius comestionis, interponatur; & illud quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eandem carne, ac piscibus instruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quaestionibus, existimavimus unicam singulis diebus comestionem inducere illis etiam, qui

Sollicitudo Pontificis pro conervatione Ecclesiasticae Disciplinæ.

Jejuniorum observantia a Conc. Triod. Episcopis comendata.

Pontificis sententia circa quaestiones de Jejunio.

Leges ad eas dirimendas promulgatae.

carni-